

Гео Милев
Октомври

Широкият булевард стрели далеч в безкрайността на предградията.

Шумният булевард умира в един миг – безлюден – унесен далеч в мъгливата безкрайност на предградията. Край двете страни на далечния булевард идат бавно идат бавно един след друг черни мъже с пушки. Напуснати трамваи и автомобили стоят уплашени посред безлюдния булевард и гледат с широки, празни очи. И бързо пред вратите на големите магазини падат с гръм тежки ролетки. От прозорците на високите етажи плахо надничат любопитните лица на сладки слугини.

Далеч из мъгливата безкрайност на широкия булевард изтича огромната вълна от черни хора – озарени от златното сияние на есенни дървета.

Някъде тракат страшни зъби картечници.

Някъде монокли и бинокли гледат надпрепускането на пъстри жокеи; горчиво любопитство: Буцефал или Адлер? Небето заплаква. Пред входа на игрището бедни жени и слепци продават кибрит, цигари, моливи и кестени. Между тях сляп мъж в посивяла войнишка дреха подлага сламена шапка с премръзналата си счупена ръка.

Някъде се чуват гърмежи.

Широкият булевард се губи в мъгливата безкрайност на предградията, които пращат своите черни хора. Есента ги позлатява.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11356>]